

Catwalk

DIRK BRACKE

85. Geen spaghettibandjes dragen.
86. Niet met de lepel in het bord schrapen.
87. Geen chips eten als we tv-kijken omdat het te veel lawaai maakt.
88. Om tien uur gaan slapen, ook in het weekend.
89. Je haar niet kleuren.
90. Geen nagellak gebruiken.
91. Als je zestien bent, mag je tot twaalf uur uitgaan.

Polly knabbelde op het topje van haar pen. Drie bladzijden had ze gevuld met regeltjes die Rob haar oplegde. Steeds weer kwamen er regeltjes bij, telkens vond hij dingen die hem irriteerden.

Ze had zich dikwijls afgevraagd waarom ma met Rob was getrouwd, waarom ze dat stuk dictator in huis had genomen. Was het omdat ma dringend een vader nodig had voor Emelie en haar? Of was ze toen écht verliefd geweest op Rob? Polly kon zich niet inbeelden dat je uitgerekend op hem verliefd kon worden.

Dat pa veertien jaar geleden was weggegaan, herinnerde Polly zich niet meer. Wat wil je, ze was toen twee jaar. Zelfs dat Rob een jaar later met ma was getrouwd wist ze alleen van foto's.

Wel wist ze dat pa en ma elkaar sindsdien het licht in de ogen niet meer gunden en dat Emelie en zij een pion waren in de vechtscheiding. Alsof pa en ma elk aan een arm trokken.

1.

De hitte leek bijna tastbaar en hing broeierig over de Meir. Zelfs de lucht leek te schroeien. Toch, of juist daarom, was de winkelstraat vol met mensen die loom en zweterig langs de etalages flaneerden.

‘Deze hitte is niet te overleven’, zuchtte Polly.

Daarnet had een promotiemeisje een reclamefolder voor Palm-bier in haar handen gestopt en die gebruikte ze als waaier om haar gezicht koelte toe te wuiven. Zita en Anna hadden haar voorbeeld gevolgd. Zo slenterden ze naast elkaar in het midden van de straat.

Hoewel de hitte woog als lood, moesten ze op zaterdagmiddag naar buiten. Moesten ze naar mensen kunnen kijken, moesten ze samen gewoon kunnen rondhangen.

Hoewel Rob het haar verboden had, droeg ze een mouwloos topje. Daarnet had ze het in een grabbelbak van Zara gevonden. Ze had gearzeld omdat het een deel van haar rug liet zien en de rand van haar behacups toonde, maar toen Anna zei dat het haar supertof stond, had ze het toch gekocht en meteen aangetrokken. Net geen zes euro.

‘Voor ik straks naar huis ga, kleed ik me ergens in een toilet om’, zei Polly.

‘Je moeder moet toch dringend van je stiefvader scheiden’, zei Anna. ‘Ik zou gek worden als ik met zo’n kwal moest leven.’

‘Tja’, zuchtte Polly. ‘Een tweede scheiding is wel het laatste wat ze wil. Ook al vanwege haar ouders. Die zijn geloviger dan de paus. Zij zouden het niet overleven als ma nog eens zou scheiden. Zelfs nu nog zouden ze pa kunnen wurgen.’

‘En dat voor christelijke mensen’, zei Anna en ze bedoelde het niet als een grap.

‘Ideaal weer om een terrasje te doen’, veranderde Zita het onderwerp. Met een ruk van haar hoofd wees ze naar de Wapper. De

cafés hadden tafels en stoelen buitengezet, waardoor het plein aan de Meir één groot terras leek.

Aan de rand van het vijvertje met de fontein zat een dikke man met gespreide benen, alsof hij zo wat koelte door de pijpen van zijn kuitbroek kon laten waaien. Met een witte zakdoek depte hij steeds weer zijn kale, roodverbrande schedel. Ook al bewoog hij niet, het zweet liep in beekjes van zijn gezicht. Toen ze hem passeerden, keek hij even op, maar de hitte deed alle interesse voor de luchtig geklede meisjes meteen wegsmelten.

‘Een koele cola zou deugd doen’, gaf Anna haar gelijk.

Polly aarzelde. Natuurlijk had ze zin om in de schaduw van een parasol iets te drinken, maar drankjes waren duur op de Wapper. Het was niet eens drie uur en wellicht zouden ze straks nog iets willen drinken of een ijsje kopen.

Polly dacht aan het briefje van vijf euro in haar portefeuille. Nu had ze spijt dat ze zich vorige week had laten verleiden om tijdens de middagpauze in het winkeltje naast school koeken, chips en twee keer een blikje cola als middagmaal te kopen. En nu dat topje... Maar het was echt een koopje, dat kon ze toch niet laten liggen!

‘Ik heb nog geen dorst’, loog ze, hoewel een koude cola hemels zou zijn. ‘Het is nog vroeg. Straks.’

Ze voelde zich een tikkeltje beschaamd omdat ze zich geen extra terrasje kon veroorloven. Het was vervelend om zo op je centen te moeten letten. Eigenlijk begreep ze het wel, maar toch vond ze het niet eerlijk. Ma zou haar wel meer geld geven, maar Rob vond dat ze genoeg kreeg.

Ma betaalde kleren, school en dat soort dingen, dus vond Rob drie euro weekgeld wel voldoende. Alleen voor een zeldzaam feestje kreeg ze tien euro extra. Eén keer per drie maanden of zo. Als ze een weekend bij pa doorbracht, dan stopte die haar altijd wat toe zodat ze een tijdje ruimer zat. Maar dat mocht Rob niet weten.

‘Shit! Er is nergens plaats’, zei Anna, die deed alsof ze Polly niet had gehoord.

Als een gier die boven het terras cirkelde, liet Zita haar blik over de mensen gaan.

‘Er komt een tafeltje vrij’, zei Zita en ze stootte met haar elleboog tegen Anna’s heup.

Alle drie zagen ze een koppel opstaan. ‘Als we snel zijn, dan...’

Opgewonden maakte Zita haar zin niet af, maar greep Polly bij de arm om haar mee te slepen. Polly bleef onwillig staan.

‘We zouden toch wachten om iets te drinken’, protesteerde ze zwak.

‘Met dit weer is er toch niets leukers dan een terrasje’, zei Zita zonder Polly’s arm los te laten. ‘Haast je!’

Onmerkbaar gleed een zucht tussen Polly’s tanden. Omdat haar protest niet opgewassen was tegen Zita’s enthousiasme, liet ze zich meeslepen.

Ze slalomden tussen de stoeltjes. Toen ze nog enkele meters van het vrije tafeltje verwijderd waren, dook vanuit het niets een vrouw op. Triomfantelijk legde ze haar handtas op een rieten stoel. Met een brede glimlach keek ze naar een man en een vrouw die haastig tussen de tafeltjes laveerden.

‘Zie je wel dat er nog plaats is’, zei de vrouw opgetogen.

‘Verdomme. Net te laat’, gromde Anna luid.

De vrouw draaide zich om. Ze keek Anna aan en begreep meteen waarom ze gevloekt had.

‘Te laat, meisje’, zei ze met een vriendelijke grijns. ‘Is er nergens anders...’ Haar ogen zochten behulpzaam over het terras. ‘Nee, toch niet. Jammer.’ Ze draaide zich weer naar de meisjes. Opeens ging haar hoofd geïnteresseerd omhoog en ze trok een wenkbrauw op toen ze Polly zag. Polly voelde zich ongemakkelijk onder de blik die keurend van haar gezicht naar haar benen ging.

Het koppel had intussen het tafeltje bereikt.

‘Eindelijk rust’, zei de man en hij liet zich opgelucht op een stoel ploffen.

‘Even maar’, zei zijn vrouw. ‘We moeten zo meteen verder.’

Hij knikte gelaten. Meteen zocht zijn blik een kelner. Zijn ogen smeekten om een biertje.

‘Wat denk je?’ vroeg de vrouw aan haar vriendin. Ook zij keek Polly met meer dan gewone interesse aan.

‘Dat meisje heeft wel iets.’

‘Ik wil hier weg’, zei Polly, die zich onbehaaglijk voelde onder de blikken, en ze draaide zich om.

Anna en Zita hadden het hele gedoe met vraagtekens in hun ogen gevolgd en ze gingen met Polly mee terug naar de Meir.

‘Wacht even!’ riep de vrouw en ze wrong zich tussen de stoeltjes achter hen aan.

De belangstelling maakte Polly onrustig, maar toch was ze ook benieuwd wat de vrouwen van haar wilden. Ze bleef staan en keek de vrouw een tikkeltje uitdagend aan.

‘Heb je ooit al eens aan modellenwerk gedacht?’ vroeg de vrouw terwijl ze Polly bekeek. Het was alsof ze wilde controleren of haar eerste indruk niet fout was.

‘Ik?’ vroeg Polly stomverbaasd. ‘Aan modellenwerk gedacht?’ herhaalde ze. Ze schudde langzaam het hoofd. ‘Geen seconde.’

‘Ik denk dat je kans maakt voor de catwalk of voor de lens.’ Haar blik ging weer bestuderend over Polly. ‘Hoe groot ben je?’

Polly voelde zich rood worden. Ze had zichzelf altijd veel te lang gevonden. In haar klas stak ze boven alle meisjes uit.

‘Bijna een meter tachtig’, zei ze schuchter.

‘Ze heeft een symmetrisch gezicht’, zei de vrouw hardop tegen zichzelf, alsof ze een inventaris opstelde. ‘Hoge jukbeenderen, rood haar, groene ogen.’

‘Haar figuur is ook prima’, vulde de andere vrouw van op het terras aan.

‘Nee, toch niet’, zei Polly. Ze vond de opsomming gênant. Zeker met Anna en Zita erbij. ‘Kom’, zei ze. ‘We moeten verder.’

Omdat ze wist dat de meisjes haar zouden volgen, zocht ze de anonimiteit tussen de mensen op de Meir. Ze was in de war. Langs

de ene kant voelde ze zich best trots omdat de vrouwen haar een knappe verschijning vonden, langs de andere kant vond ze het niet leuk om als een prijsskoe te worden bekeken. En daarbij, ze vond zichzelf maar heel gewoon. Eerder lelijk zelfs, met haar lange, magere lijf. Zita en Anna zouden haar straks vast plagen.

‘Hé! Ben je gek geworden?’ vroeg Anna toen ze Polly had ingehaald. ‘Misschien kun je fotomodel worden! Stel je voor!’

‘Zegt die vrouw’, zei Polly terwijl ze verder liep zonder te weten waar ze naartoe ging. ‘Misschien spreekt ze elke dag twintig meisjes aan en denken die allemaal dat ze binnenkort voor de camera mogen staan. Niet met mij.’

Polly schudde haar hoofd zo heftig dat haar haar van links naar rechts zwiepte.

‘Maar als je nu echt...’ Anna stootte Zita aan. ‘Dan worden wij de vriendinnen van een beroemdheid. Wie weet mogen we mee naar Parijs en Tokio.’

De twee meisjes gingen voor Polly staan zodat ze niet verder kon.

‘Je zou massa’s geld verdienen.’

‘En ons trakteren op nieuwe kleren, bioscooptickets en bergen chocolade’, vulde Zita giechelend aan.

Polly duwde hen opzij en liep verder in de richting van het station. Een jongen botste tegen haar aan. Hij mompelde ‘sorry’, maar ze merkte het amper. Anna en Zita haalden haar in.

‘Je had op zijn minst haar naam of haar nummer kunnen vragen’, zei Anna een tikkeltje verwijtend.

Polly aarzelde. Misschien had ze te impulsief gereageerd. Ze had toch wat meer informatie kunnen vragen. Dan kon ze later nog beslissen. En werd het uiteindelijk niks, *so what*? Het had best een leuke ervaring kunnen zijn en wie weet kon ze er ook nog wat mee verdienen. Ze wreef twijfelend haar handpalmen over elkaar. Rob zou het haar sowieso verbieden. Hoewel... dat was een goede reden om het zeker te doen.

‘Zullen we teruggaan?’ vroeg Polly omdat ze haar vriendinnen wilde laten beslissen.

'Natuurlijk', riep Anna opgelucht. 'Zo'n kans krijg je maar één keer in je leven.' Ze greep Polly bij de arm en sleurde haar door de mensenzee terug naar de Wapper. Aan het tafeltje zaten drie oudere mannen met een biertje.

'Ze zijn weg!' riep Anna. De teleurstelling droop van haar gezicht. 'Hoe kan dat nu?'

'Dat is nou jammer', zei Zita.

Polly rekte haar hals en probeerde de vrouwen nog te ontdekken.

'Nou, dan niet', zei ze gelaten. Het shoppen leek opeens niet meer zo'n leuk vooruitzicht.